

[Pernille Forchhammer]

elev. Det er en opgave, som skolefolk og lærere specielt er meget optaget af, fordi det er ad den vej, vi sikrer også de traditionelt svage elever i folkeskolen en uddannelsesmæssig fremtid.

Hvad er det, der forhindrer, at der opstilles udfordringer til de traditionelt bogligt stærke elever på det kreative og kulturelle område? Det er et område, som de oftest er svagere i, og som de alt for tit får lov til at glide let hen over i folkeskolen.

En undervisning, som man har forsøgt i nogle af udviklingsprogrammerne, forstår at brede udfordringerne ud, sådan at der findes udfordringer til alle grupper af elever i selve undervisningsprocessen frem mod det fælles mål, som vores grundskole må have.

(Kort bemærkning).

Ole Vig Jensen (RV):

Ministeren ville gerne afslutte diskussionen om skolebiblioteket, og det er vel rimeligt i den forstand, at der jo er meget andet væsentligt, vi skal have drøftet ved denne lejlighed. Når det er muligt at slutte diskussionen, tager jeg det også som udtryk for – når jeg erindrer, hvad ministeren sagde – at skolebiblioteksfunktionen og den opgave, der knytter sig til skolebibliotekets formidling også af de kulturelle tilbud, af de skønlitterære tilbud, ikke skal forringes.

I øvrigt er det rigtigt, som ministeren siger, at han og jeg som tidligere kolleger i det, jeg vil kalde de gode gamle dage, netop har drøftet problematikken folkebibliotek/skolebibliotek, og det er vel værd at erindre om, at vi havde den meningsforskel, at ministeren gerne ville give kommunerne frihed, sådan at de kunne indrette sig, som de gerne ville, hvor jeg havde det standpunkt, at vi måtte fastholde skolebiblioteksfunktionen, men at vi godt kunne lave forsøg med det ud fra den rigtige betragtning, at hvor de to funktioner kan ligge sammen – oftest kaldes det fællesbiblioteker – er det for at bruge ministerens eget udtryk nærmest en velsignelse. Det giver nogle flere muligheder, og det sparer nogle ressourcer, som man kan anvende til andre gode, fornuftige formål.

Men det afgørende er altså at fastholde den funktion, der knytter sig til de udvidede muligheder – som ministeren jo rigtigt nævner – i den moderne undervisningsformidling, der f. eks. også går på edb.

Så hvis vi er på plads med den sag, kan vi snart tage fat på noget mere, og så ender det vel med, at vi når til enighed om mange væsentlige ting.

Undervisnings- og forskningsministeren (Bertel Haarder):

Hvad angår skolebiblioteker, blev jeg citeret lidt forkert af hr. Ole Vig Jensen; for mit synspunkt har aldrig været, at skolerne skulle have frihed til at gøre lige, hvad de ville. De skal f. eks. ikke have frihed til ikke at give børnene en solid skolebiblioteksbetjening, men de skal have frihed med hensyn til, hvordan de vil gøre det.

Jeg synes, der er noget, der tyder på, at vi måske endda kan øge kravene til betjeningen. Jeg tænker på det, jeg lige oplyste. Danmark har øjensynlig en dårligere materialesituation end de andre nordiske lande. Det synes jeg da ikke vi skal acceptere. Til gengæld bruger vi altså eksorbitant meget på det ydre apparat i forbindelse med skolebibliotekerne.

Var det så ikke en idé måske at stille nogle højere krav, at sætte målene lidt højere med hensyn til indholdet i skolebiblioteksbetjeningen? Så kan vi til gengæld slappe mere af med hensyn til, hvordan man vil leve op til målene.

Til fru Pernille Forchhammer vil jeg sige, at jeg tror, vi lige skal sove på den diskussion, vi har haft, og det siger jeg af hensyn til fru Pernille Forchhammer, for hun kan ikke mene det, hun sagde. Det skal i hvert fald formuleres på en anden måde, for ellers vil det give frygtelige problemer for Socialdemokratiet i skoledebatten i mange årtier fremad. Bare spørg fru Ritt Bjerregaard, hvor meget hun har måttet høre for, at hun engang kom til at sige noget, der kunne tolkes sådan, at »hvad ikke alle kan lære, må ingen lære.« Det er nøjagtigt det samme, fru Pernille Forchhammer er kommet til at sige i dag, og hvis det, der mentes, var, at der skal være udfordringer for alle, at der skal gøres en særlig indsats for de svage, er jeg fuldstændig enig. Men sådan som det blev sagt, kan jeg ikke være enig, for så befinder fru Pernille Forchhammer sig i et teoretisk slot, hvor der slet ikke er nogen jordforbindelse.

Børn har vidt forskellige behov, og i visse henseender er der også forskel på de mål, de kan nå. Det, som børnene har krav på, er, at de alle får stillet krav, der svarer til de mål, de kan nå. Det er det, vi skal forlange.